

gen voor het patrouilleren waren en er gebrek aan bemanning was. De Gouverneur-Generaal voerde aan dat de nachodas van de reeds uit Amoy aangekomen jonken hadden verklaard, dat de reders van de jonken die verleden jaar naar Pasir waren gegaan, op hun lading wel een verlies van 30 % hadden geleden en dat ze daarom, op het bericht dat die vaart belemmerd zou worden, hadden besloten dit jaar niet meer daarheen te varen. De Engelsen blijven ondanks de hun verleende voorzieningen en hulp het volk van de Compagnie misbruiken. Op 7 mei 1765 rapporteerde de Gouverneur-Generaal dat er 20 ambachtslieden en zeevarenden op de equipagewerf waren gedeserteerd. [fol. 251] Toen ze afscheid kwamen nemen, verklaarden de kapiteins van *The Buckingham* en *Solebay* dat ze daarvan niets wisten en dat ze deserteurs, als ze werden aangetroffen, zouden uitleveren. Daar de Engelsen hun beloften niet nakomen, zijn deze schepen door de waterfiscaal, de commandeur en de sjahbandar doorzocht, maar ze troffen geen volk van de Compagnie aan. Daar de achterdocht daarmee niet is weggenomen, is op 10 mei besloten om aan Europese schepen op de rede slechts toe te staan om overdag één sloep of schuit naar de wal te sturen, die voor zonsondergang weer moet vertrekken. De Manillase en Macaoese scheepjes zijn hiervan uitgezonderd, want zij vallen, wat betreft pacht en andere heffingen, onder de inlandse handelaren. Als er Engelse schepen zijn, dan komt desertie veel voor, wat door het veelvuldig heen en weer varen van hun vaartuigen wordt bevorderd. [fol. 252] Andere vaartuigen, van welk type dan ook, moeten aan boord van vreemde schepen blijven. De kapiteins kunnen aan de sjahbandar opgeven hoeveel brandhout en water ze nodig hebben, die de commandeur van de werf dan tegen een redelijke prijs aan boord zal laten brengen. Van deze vreemde schepen mogen slechts de drie hoogste in rang aan wal overnachten en van kleinere vaartuigen slechts de gezagvoerder met een knecht of slaaf. De brandwacht bij zo'n schip moet dit niet alleen doorzoeken, maar moet niet toestaan dat vaartuigen dit schip na terugkeer van de toegestane schuit of sloep bereiken of verlaten. Zulke vaartuigen moeten met een waarschuwingsschot verjaagd worden en zonodig met scherp beschoten worden, ook al zouden ze dan zinken. [fol. 253] Vaartuigen die niet voor zonsondergang naar boord zijn teruggekeerd, moeten bij de brandwacht overnachten. De sjahbandar die het vertrek van christenen regelt, moet vreemde schepen van deze regels op de hoogte stellen en op de strikte naleving toezien. Tegen desertie is om de redenen genoemd in het besluit van 17 mei 1765 vastgesteld dat Europese vreemdelingen die krachtens het besluit van 10 mei aan land mogen overnachten, met hun goederen in het heren- of stadslogement moeten verblijven. Uitgezonderd hiervan zijn handelaren uit Macao en Manilla en officieren van koningsschepen na speciaal verzoek aan de Gouverneur-Generaal. Bovendien is het bij plakkaat op straffe van rsd 500,- [fol. 254] verboden om vreemdelingen, dan wel hun goederen onderdak te verlenen en zijn er in het reglement voor het stadslogement de nodige veranderingen en aanvullingen aangebracht. Ook is op 17 mei bepaald dat vreemde Europeanen die clandestien binnenkomen, onder het vervullen van dienst aan boord voor de kost, naar Nederland zullen worden overgebracht en dat inlanders die zo binnenkwamen, enige tijd aan de ketting zullen worden gehouden. Naast *The Buckingham* en *Solebay* verschenen uit Madras de particuliere scheepjes *The Jenny* onder Joseph Price, en *The London* onder Ezechiël Abraham op de rede. Aan *The Buckingham* is, op de verklaring in de voltallige vergadering dat ze slechts 2 kisten kamfer en ballast had geladen, herstel op Onrust wegens lekkage toegestaan, eventueel met, tegen betaling, enige assistentie door Compagnies werkvolk. Dit was in erkentelijkheid voor de hulp in 1762 op Kharg, [fol. 255] te vinden in de brief van 19 oktober 1762 van resident Johannes Wilhelmus Buschman. Wegens de ongeloofwaardigheid van de bewering dat zijn schip lek was, is dit aan kapitein Ezechiël Abraham geweigerd. De directeur te Surat, Christiaan Lodewijk Senff, had diens reis van Bombay naar Batavia al gemeld en hij werd verdacht van smokkel. De Gouverneur-Generaal had direct een brandwacht bij *The London* laten leggen en enige gecommiteerden uit de Raad van Justitie met de waterfiscaal doorzochten het, maar vonden slechts wat putjuk en zand als ballast. Daar dit vaartuig te groot was voor de rivier of de haven, is reparatie op het eiland Kuiper door eigen volk en enige